

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง เงินค่าปรับที่คณะกรรมการเปรียบเทียบทำการเปรียบเทียบผู้กระทำความผิด
ตามพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒

สำนักงานคณะกรรมการกำกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า ได้มีหนังสือที่ กสส.ตส. ๑๒๐๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า สำนักงานคณะกรรมการกำกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายและมติของคณะกรรมการกำกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า ซึ่งมีอำนาจหน้าที่วางนโยบายการส่งเสริมและพัฒนา ตลอดจนกำกับดูแลการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า การประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องกับการซื้อขายล่วงหน้าในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย มีความประสงค์ที่จะขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายแก่สำนักงานฯ เนื่องจากมาตรา ๑๖๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้ผู้ต้องหาต้องชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการเปรียบเทียบกำหนด เพื่อให้คดีนั้นเป็นอันเลิกกัน จึงมีประเด็นข้อกฎหมายที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับการจัดการกับเงินค่าปรับที่ผู้ต้องหาได้ชำระตามค่าเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบว่า เงินค่าปรับที่ผู้ต้องหาได้ชำระตามค่าเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบเป็นรายได้ของสำนักงานฯ หรือไม่

สำนักงานฯ และคณะที่ปรึกษาด้านกฎหมายของสำนักงานฯ ได้พิจารณาประเด็นข้างต้นแล้ว มีความเห็นแยกออกเป็น ๒ ทาง ดังนี้

แนวทางที่หนึ่ง เห็นว่าเงินค่าปรับดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นรายได้ของสำนักงานฯ เนื่องจากความผิดที่คณะกรรมการเปรียบเทียบทำการเปรียบเทียบผู้กระทำความผิดนั้น เป็นความผิดที่มีโทษทางอาญา ซึ่งเป็นความผิดต่อแผ่นดิน การเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดของคณะกรรมการเปรียบเทียบตามมาตรา ๑๖๐ ก็เป็นการทำแทนแผ่นดิน เงินค่าปรับที่สำนักงานฯ รับไว้จึงเป็นการรับไว้แทนแผ่นดิน ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงว่าสำนักงานฯ มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการเปรียบเทียบความผิดหรือไม่ นอกจากนี้ เงินค่าปรับก็ไม่ถือว่าเป็นรายได้แต่เป็นส่วนหนึ่งของการลงโทษผู้ปฏิบัติฝ่าฝืนกฎหมาย จึงไม่สามารถนำมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ระบุว่ารายได้ของสำนักงานฯ ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดินมาปรับใช้ได้ ดังนั้น จึงไม่ถือว่าเงินค่าปรับเป็นรายได้ของสำนักงานฯ

แนวทางที่สอง เห็นว่าเงินค่าปรับดังกล่าวถือเป็นรายได้ของสำนักงานฯ โดยมีเหตุผลดังต่อไปนี้

๑) มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑ กำหนดให้เฉพาะส่วนราชการเท่านั้น ที่ต้องส่งบรรดาเงินทั้งปวงที่ต้องชำระให้แก่รัฐบาล เช่น เงินค่าธรรมเนียม เงินค่าปรับ ให้แก่แผ่นดิน

๒) มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ชัดเจนว่าให้สำนักงานฯ มีฐานะเป็นนิติบุคคล และไม่ใช้ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และรายได้ของสำนักงานฯ ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการตามวิธีการใด ๆ ตลอดจนการนำส่งรายได้ของแผ่นดินที่กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่นกำหนดให้ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจต้องทำ

๓) การดำเนินการเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดนั้นเป็นกระบวนการหนึ่งในการบังคับใช้กฎหมายของสำนักงานฯ ซึ่งเป็นองค์กรในการกำกับดูแลการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าและการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้อง และการที่จะเกิดกระบวนการเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดได้นั้นจะเกิดขึ้นจากการดำเนินการและค่าใช้จ่ายภายในของสำนักงานฯ แทบทุกขั้นตอน

๔) มาตรา ๑๖๑ แห่งพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลที่กำหนดให้กระทรวงพาณิชย์ได้รับเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน กองทุนรวมเพื่อช่วยเหลือเกษตรกร และกองทุนส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ เพื่อให้สำนักงานฯ นำไปใช้จ่ายและดำเนินการจัดตั้งตลาด นั้น ก็เป็นเพียงในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น โดยมุ่งประสงค์ว่าในระยะยาวการให้การสนับสนุนค่าใช้จ่ายแก่สำนักงานฯ จะลดลงและหมดไป สำนักงานฯ จึงต้องมีรายได้จากแหล่งอื่นและบริหารค่าใช้จ่ายด้วยตนเอง

๕) แนวคิดที่ต้องการให้สำนักงานฯ สามารถดำรงอยู่ได้ด้วยตนเองนี้เป็นแนวคิดในการบริหารงานองค์กรสมัยใหม่ ดังจะเห็นได้จากกฎหมายในช่วงระยะเวลาเดียวกัน เช่น พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๗๓ (๒) ซึ่งกำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีรายได้เป็นของตนเองจะได้ไม่ต้องพึ่งพาระบบงบประมาณกลางของประเทศ จึงได้กำหนดให้เงินค่าปรับเป็นรายได้อย่างหนึ่งขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ดังนั้น เมื่อนำแนวคิดข้างต้นเทียบเคียงกับพระราชบัญญัติและเจตนารมณ์ในการจัดตั้งและกระบวนการบริหารงานของสำนักงานฯ แม้ว่าพระราชบัญญัติจะมีได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าให้เงินค่าปรับเป็นรายได้ของสำนักงานฯ แต่น่าจะอนุมานได้ว่าต้องการให้เป็นรายได้ของสำนักงานฯ เพื่อให้สำนักงานฯ มีรายได้เพื่อชดเชยค่าใช้จ่ายให้สามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ต้องอาศัยงบประมาณแผ่นดิน

ดังนั้น จึงน่าจะถือว่าเงินค่าปรับดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในรายได้ของสำนักงานฯ ซึ่งไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

เมื่อสำนักงานฯ และคณะที่ปรึกษาด้านกฎหมายของสำนักงานฯ พิจารณาความเห็นที่แตกต่างกันข้างต้นแล้ว เห็นว่าเรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกับงบประมาณและรายได้ของ

แผ่นดิน ดังนั้น เพื่อให้เกิดความชัดเจนและถูกต้อง จึงหาหรือมายังสำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาเพื่อวินิจฉัยสำหรับใช้เป็นบรรทัดฐานต่อไปสำหรับเงินค่าปรับที่ได้รับมาแล้วและจะได้รับอีก

อนึ่ง มีข้อสังเกตว่ามาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑
กำหนดว่า บรรดาเงินทั้งปวงที่พึงชำระให้แก่รัฐบาลไม่ว่าเป็นภาษีอากร ค่าธรรมเนียม ค่าปรับ
เงินกู้ หรือเงินอื่นใด หัวหน้าส่วนราชการที่ได้เก็บหรือรับเงินไว้นั้น มีหน้าที่ควบคุมให้ส่งเข้าบัญชี
เงินคงคลังโดยไม่หักเงินไว้เพื่อการใด ๆ อย่างไรก็ดี ได้มีข้อบังคับกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการ
หักเงินค่าปรับก่อนนำส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๔๖ ยกเว้นมาตราดังกล่าวของพระราชบัญญัตินั้น โดย
อนุญาตให้หัวหน้าส่วนราชการหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย หักเงินค่าปรับก่อนนำส่งคลังเป็นรายได้
แผ่นดิน ใช้จ่ายเป็นเงินสินบนรางวัลและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน นอกจากนี้ ในรายการที่ ๑๐
ของบัญชีรายชื่อกฎหมายที่อนุญาตให้หักค่าปรับจากการกระทำผิดไว้เป็นเงินสินบนรางวัลและ
ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน แนบท้ายประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง การกำหนดประเภท และ
อัตราการหักเงินค่าปรับก่อนนำส่งคลัง ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ปรากฏว่าพระราชบัญญัติ
การซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ถูกกำหนดเป็นกฎหมายที่ได้รับอนุญาตให้หัก
ค่าปรับจากการกระทำผิดไว้เป็นเงินสินบนรางวัลและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ซึ่งแสดงว่า
กระทรวงการคลังได้ถือว่าสำนักงานฯ เป็นส่วนราชการแห่งหนึ่งซึ่งต้องตกอยู่ภายใต้
พระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑ และข้อบังคับดังกล่าว ดังนั้น จึงขัดแย้งกับข้อความใน
มาตรา ๑๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่
บัญญัติให้สำนักงานฯ ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ
หรือกฎหมายอื่น และรายได้ของสำนักงานฯ ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้ของแผ่นดิน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๒) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยมีผู้แทน
สำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงบประมาณ) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ผู้แทน
กระทรวงพาณิชย์ (กรมการค้าภายใน) และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า แม้ว่ามาตรา ๑๕^๑ แห่ง
พระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ จะบัญญัติไว้ชัดเจนว่าสำนักงานฯ
ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่น และ
รายได้ของสำนักงานฯ ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน อันทำให้สำนักงานฯ ไม่อยู่ภายใต้นิยามคำ
ว่า “ส่วนราชการ” ตามมาตรา ๔^๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ แต่ก็มิได้

^๑มาตรา ๑๕ ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าขึ้น และ
ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล

กิจการของสำนักงานตามวรรคหนึ่งไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการจ่ายค่าชดเชย กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์

สำนักงานไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือ
กฎหมายอื่น และรายได้ของสำนักงานไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

^๒มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

หมายความว่า รายรับที่สำนักงานฯ ได้รับไว้ทุกประเภทจะเป็นรายได้ที่ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดินในทุกกรณี สำหรับกรณีเงินค่าปรับที่คณะกรรมการเปรียบเทียบทำการเปรียบเทียบเนื่องจากการกระทำความผิดอาญา เป็นการบังคับใช้กฎหมายอย่างหนึ่งโดยคณะกรรมการเปรียบเทียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์แต่งตั้งตามมาตรา ๑๖๐^๓ แห่งพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำหน้าที่เปรียบเทียบแทนรัฐ ซึ่งคณะกรรมการชุดนี้เป็นเจ้าหน้าที่บริหารกระบวนการยุติธรรมที่รัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นโดยมีความเป็นอิสระแยกจากสำนักงานฯ ดังนั้น บรรดาเงินค่าปรับที่คณะกรรมการเปรียบเทียบได้ทำการเปรียบเทียบ แม้สำนักงานฯ ในฐานะหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการเปรียบเทียบจะรับเงินค่าปรับเหล่านั้นไว้ ก็เป็นการรับไว้แทนรัฐ เงินค่าปรับส่วนนี้จึงไม่เป็นรายได้ของสำนักงานฯ ประกอบกับเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัตินี้โดยตลอดแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีมาตราใดที่บัญญัติว่าสำนักงานฯ มีรายได้จากทางใดบ้างและเงินค่าปรับทางอาญาเป็นรายได้ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดินหรือไม่เมื่อกฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้ง ก็ไม่อาจอนุมานได้ว่าค่าปรับทางอาญาเป็นรายได้ของสำนักงานฯ ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน ทั้งนี้ เพราะหากกฎหมายประสงค์จะยกเว้น ก็ควรบัญญัติไว้อย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น กรณีมาตรา ๒๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้ค่าปรับเป็นเงินรายได้ของกรุงเทพมหานคร และให้ตกเป็นรายได้ของกรุงเทพมหานคร หรือ

“ส่วนราชการ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือทบวงการเมืองที่มีฐานะเทียบเท่าสำนักงานหรือหน่วยงานอื่นใดของรัฐ แต่ไม่รวมตลอดถึงรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ฯลฯ

ฯลฯ

“มาตรา ๑๖๐ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับ หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับ ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบความผิดที่รัฐมนตรีแต่งตั้งมีอำนาจเปรียบเทียบได้

คณะกรรมการเปรียบเทียบที่รัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่ง ให้มีจำนวนสามคน ซึ่งคนหนึ่งต้องเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เมื่อคณะกรรมการเปรียบเทียบได้ทำการเปรียบเทียบกรณีใด และผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามคำเปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการเปรียบเทียบกำหนดแล้ว ให้คดีนั้นเป็นอันเลิกกัน

“มาตรา ๒๕ กรุงเทพมหานครอาจมีรายได้จากภาษีอากร ค่าธรรมเนียม และเงินรายได้ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๙) ค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาต และค่าปรับในกิจการที่กฎหมายมอบหมายหน้าที่ให้กรุงเทพมหานครเป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินการภายในเขตของกรุงเทพมหานคร และให้ตกเป็นรายได้ของกรุงเทพมหานคร

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๕๘^๕ แห่งพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. ๒๕๐๘ ที่กำหนดให้เงินค่าปรับตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ แล้วแต่ความผิดนั้นจะเกิดขึ้นในท้องที่ใด

นอกจากนี้ เงินค่าปรับที่ผู้ต้องหาชำระตามที่คณะกรรมการเปรียบเทียบได้ทำการเปรียบเทียบนั้นจะมีผลทำให้คดีอาญาเลิกกันโดยไม่ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาล แต่หากคณะกรรมการเปรียบเทียบเห็นสมควรไม่เปรียบเทียบหรือผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบหรือเปรียบเทียบแล้วแต่ผู้ต้องหาไม่ยินยอมชำระค่าปรับจะต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลและเมื่อจำเลยได้ชำระเงินค่าปรับตามคำพิพากษาของศาลแล้ว เงินค่าปรับดังกล่าวต้องส่งเข้าบัญชีเงินคงคลัง บัญชีที่ ๑ ตามมาตรา ๕^๖ แห่งพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑ ดังนั้น หากเงินค่าปรับที่ผู้ต้องหาชำระตามคำเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและสำนักงานฯ ได้รับเงินค่าปรับดังกล่าวไว้โดยไม่ต้องนำส่งคลัง กรณีดังกล่าวจะทำให้เกิดความแตกต่างกันระหว่างเงินค่าปรับที่ศาลพิพากษาให้ชำระซึ่งต้องนำส่งคลัง ในขณะที่เงินค่าปรับที่ผู้ต้องหาชำระตามคำเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบ กลับไม่ต้องนำส่งคลัง ทั้งที่เป็นเงินค่าปรับทางอาญาที่ได้มาจากการกระทำความผิดตามกฎหมายฉบับเดียวกัน

ดังนั้น เงินค่าปรับที่ผู้ต้องหาได้ชำระตามคำเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบตามมาตรา ๑๖๐ แห่งพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นเงินที่สำนักงานฯ ในฐานะหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านธุรการตามพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าฯ ได้รับไว้แทนรัฐ เงินค่าปรับดังกล่าวจึงไม่เป็นรายได้ของสำนักงานฯ และต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๕มาตรา ๕๘ เงินค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ แล้วแต่ความผิดนั้นจะเกิดขึ้นในท้องที่ใด

^๖มาตรา ๕ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๑๓ บรรดาเงินทั้งปวงที่พึงชำระให้แก่รัฐบาลไม่ว่าเป็นภาษีอากร ค่าธรรมเนียม ค่าปรับ เงินกู้หรือเงินอื่นใด หัวหน้าส่วนราชการที่ได้เก็บหรือรับเงินนั้นมีหน้าที่ควบคุมให้ส่งเข้าบัญชีเงินคงคลัง บัญชีที่ ๑ หรือส่งคลังจังหวัดหรือคลังอำเภอตามกำหนดเวลาและข้อบังคับที่รัฐมนตรีกำหนด โดยไม่หักเงินไว้เพื่อการใด ๆ เลย

รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดข้อบังคับอนุญาตให้หัวหน้าส่วนราชการใด ๆ หักจ่ายจากเงินที่จะต้องส่งเข้าบัญชีเงินคงคลังบัญชีที่ ๑ หรือส่งคลังจังหวัดหรือคลังอำเภอได้ ในกรณีดังนี้

(๑) รายจ่ายที่หักนั้นเป็นรายจ่ายที่มีกฎหมายอนุญาตให้จ่ายได้

(๒) รายจ่ายที่จำเป็นต้องจ่ายตามระเบียบที่ได้รับความตกลงจากกระทรวงการคลัง เพื่อเป็นค่าสินบนรางวัล หรือค่าใช้จ่ายในการจัดให้ได้มาซึ่งเงินอันพึงต้องชำระให้แก่รัฐบาล

(๓) รายจ่ายที่ต้องจ่ายคืนให้แก่บุคคลใด ๆ เพราะเป็นเงินอันไม่พึงต้องชำระให้แก่รัฐบาล

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๕๘